

Una escola per quan acaba l'escola

Al barri de Tiburtino de Roma ha nascut una nova escola anomenada "Barbiana al Tiburtino", on joves que creixen en entorns socials difícils troben un ambient on combaten l'avorriment a través de persones que els donen un cop de mà, els dediquen temps i els ensenyen un ofici.

07/11/2017

És dijous a la tarda i sona la campana. El Centre de Formació

Professional ELIS hauria de buidar-se d'estudiants, però molts segueixen allà. I és que fa un mes va començar "Barbiana al Tiburtino", un somni que va posar en marxa Pierluigi Bartolomei, el seu director.

Com neix aquest projecte?

T'explicaré la història d'Ahmad, un nen hazara que vivia a Kandahar (Afganistan), en una cabana de fang, després d'haver fugit del Pakistan a causa de la persecució desencadenada pels talibans.

A Kandahar, Ahmad i la seva família vivien en un entorn difícil: només tenien electricitat una hora al dia; no podien caminar per les voreres, reservades als paixtus, el grup ètnic dominant a l'Afganistan en aquest moment; si un home de l'ètnia d'Ahmad portava la barba més llarga d'un pam, podia ser lapidat.

Enmig d'aquesta vida infame, una nit Ahmad va despertar al seu pare per acomiadar-se. Se n'anava amb un comboi procedent de la Xina cap a Europa. El seu pare li va fer un petó i li va demanar: "No despertis a la teva mare, jo li explicaré. Ara, ves-te'n ".

Viatjant de nit, va travessar les muntanyes de la Capadòcia i, després de milers de quilòmetres, va aconseguir arribar a Venècia. Allà es va adormir sobre un banc i el van despertar donant-li una pallissa. Després de diverses aventures, l'associació "La Ciutat dels Nens" va parlar amb mi per saber si podríem oferir-li formació professional a ELIS, una obra corporativa de l'Opus Dei.

I què va passar amb l'Ahmad?

En arribar a ELIS, l'Ahmad va fer amistat amb en Francesco, un dels professors de l'Escola d'orfebreria. El noi afganès es va posar malalt i el seu mestre va anar a veure'l. Els qui

vivien a la mateixa casa d'acollida tenien enveja: algú l'havia anat a visitar com si fos un familiar. Però en Francesco no era algú de la família: era el seu professor, una d'aquelles persones invisibles que treballen en les institucions sense que es noti la seva brillantor. Està compromès amb els estudiants, que saben que poden trucar per telèfon si es fiquen en problemes; que es posa a l'abast quan s'acaben les classes, per si algun necessita parlar; que truca els estudiants a casa per recordar-los que no els convé faltar amb freqüència a l'escola ...

Actualment, l'Ahmad és un orfebre que treballa per a una companyia internacional. Parla quatre idiomes i té un gran cercle d'amics. Va tenir sort: va trobar qui li donés un cop de mà, li dedicés temps i li ensenyés un ofici quan estava en dificultat. Per a molts d'aquests nois, un mestre pot

ser un amic. Així ha nascut el projecte.

A qui es dirigeix aquesta escola?

El públic és molt divers. La majoria són nois d'aquesta zona de Roma amb problemes d'integració. Hi ha dos alumnes, per exemple, que pots trobar sovint demanant almoïna al supermercat de Piazza Crivelli.

També hi ha adults que van al curs d'italià per a estrangers dels dilluns a la tarda. Hi assisteixen, entre d'altres, dos enginyers procedents de l'Iraq.

Quin és el major enemic d'aquests joves?

L'avorriment mata la il·lusió. Parlant amb ells, t'adones que els seus dies són molt similars: acaben el col·legi, tornen a una casa buida on troben el menjar preparat, perden unes hores al sofà, xategen amb els amics, van al gimnàs o juguen a l'ordinador, sopen i se'n van a dormir. Tornen a l'escola

en la mateixa situació en què van sortir-ne el dia anterior! Pocs pares es poden permetre el luxe d'estar amb els seus fills a les tardes, i gairebé cap té ganes d'estar amb els fills a la nit per ajudar-los a fer els deures.

I, doncs?

En les seves vides regna l'avorriment. I l'avorriment condueix, en molts casos, a la delinqüència. Llavors em vaig fer la pregunta: com pot ser que pugui comprar mozzarella en un supermercat a qualsevol hora del dia i de la nit, i en canvi per a aquests nois l'aprenentatge acabi a les dues de la tarda?

I va decidir obrir una escola a les tardes ...

Però no només per donar-los més classes, sinó també perquè tinguin l'oportunitat de comptar amb un lloc

acollidor i familiar. En aquesta zona de la ciutat estem en una perifèria geogràfica, que en molts casos també és existencial. La nostra primera tasca com a educadors és recuperar els nois, alguns dels quals procedeixen de barris difícils com Tor Bella Monaca o Sant Basili, i molts han arribat a Itàlia en una barcassa travessant l'infern. Hem de treballar en diversos fronts: d'una banda, proposar una escola bonica i atractiva; i de l'altra, derrotar la por que porta els nois a la desesperació, que de vegades es converteix en addicció a les drogues i l'alcohol.

Qui són els mestres d'aquesta escola?

Aquesta ha estat la tasca més complexa: fer un calendari on cada dia s'oferís als nois alguna cosa agradable. Per aconseguir-ho, feien falta persones motivades i apassionades del projecte. Gràcies a

Déu, les he trobat: col·laboren en aquesta iniciativa gairebé 150 missioners professionals. Aquesta és una escola on els nois no paguen i que no pot pagar a ningú. Diverses empreses han col·laborat de maneres diverses; alguns jubilats s'encarreguen de les classes d'educació cívica; el gerent d'una coneguda companyia telefònica ensenya els alumnes a escollir un contracte de telefonia mòbil; el cap de personal d'una gran empresa els explicarà com llegir un rebut de pagament; etcètera.

Fins i tot us ajuden diverses "medalles d'or".

Sí, ens recolzem molt en esportistes amb experiència. Tenim un equip de futbol, patrocinat per la Roma -un dels dos equips de la ciutat-. És un equip multiètnic: egipcis, nord-africans, indis, senegalesos, salvadorencs, eritreus... i, per

descomptat, italians. També hem posat en marxa una escola de judo, l'entrenador és Nicola Ripandelli, medallista olímpic.

Els involucra d'alguna manera en la vida del barri?

Aquest és un altre dels fins. Tenim un projecte, que hem anomenat "Ape Operaia" (abella treballadora), per anar amb els nois a les cases de gent gran del barri que necessitin petits arranjaments o encàrrecs: arreglar una aixeta que degota, col·locar bé una persiana desencaixada, acompanyar-los al metge, posar en ordre les factures o fer-los la compra al supermercat. Els joves se senten útils amb aquests petits treballs i els ancians surten de la solitud.

No hi ha el risc que l'escola es converteixi en un pàrquing de joves?

Els qui vénen saben que se'ls exigirà. Que s'han d'esforçar. Aquí no es pot perdre el temps i hi ha unes regles que s'han de respectar. Qui no entra al joc sap que no té lloc en el projecte.

Per què feu tot això?

Fa uns mesos, un professor de l'ELIS va venir al despatx i em va portar un estudiant problemàtic. Em vaig posar molt seriós i li vaig dir al xaval que havia excedit tots els límits i que hauria d'abandonar el col·legi per uns dies i que... En aquell moment, el noi es va aixecar la camisa i em va mostrar el seu pit i esquena plens de ferides. "El meu pare ha perdut la feina, em va dir. S'emborratxa cada nit, i apallissa la meva mare. Si em poso al mig, els cops em cauen a mi".

Vaig comprendre que, en alguns ambients, hi ha nois que viuen situacions molt complexes. Vull que entenguin que tenen un Pare bo, que

està també a la capella que tenim al costat de l'entrada de l'escola. És un Pare que els escolta i que desitja consolar. Si poden conèixer a aquest Pare -a Déu- a través de l'ajuda que nosaltres puguem donar-los, ens sentirem recompensats.

* * *

Per més informació i saber com contribuir al projecte, escriuiu a p.bartolomei@elis.org

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca/article/escola-barbiana-
al-tiburtino/](https://opusdei.org/ca/article/escola-barbiana-al-tiburtino/) (04/04/2026)